

Поднесак број 422.
НАЈАВА ЖАЛБЕ
НА ПРЕСУДУ ПО НАВОДИМА О НЕПОШТОВАЊУ
СУДА ОД 24. ЈУЛА 2009. ГОДИНЕ

Претресно веће II (у даљем тексту: Претресно веће) донело је 24. јула 2009. године Пресуду по наводима о непоштовању суда ИТ-03-67-Р77.2 (у даљем тексту: побијана пресуда), коју је проф. др Војислав Шешељ примио 5. августа 2009. године.

Најава жалбе на пресуду по наводима о непоштовању суда од 24. јула 2009. године подноси се на основу правила 77(Ј) Правилника о поступку и доказима (у даљем тексту: Правилник), а у складу са Упутством о формалним условима за подношење жалбе на пресуду.

1. Први основ за жалбу - нелегално прописано кривично дело

Међународни кривични суд за бившу Југославију (у даљем тексту: МКСЈ) као *ad hoc* суд, који светска стручна правничка јавност једнодушно третира као нелегалан, и његов део Претресно веће, не поседују „инхерентна овлашћења” како се то дефинише у правилу 77(А) Правилника и не могу та овлашћења да остваре, јер им нико није прописао како да их на исправан начин остваре.

Таква овлашћења не постоје у Статуту МКСЈ (у даљем тексту: Статут). Ту чињеницу признаје и Претресно веће у параграфу 7. побијане пресуде. Инхерентна овлашћења не могу да постоје ни у Правилнику, јер Правилник треба да буде подређен Статуту. Такво решење је уобичајено у међународном праву и примењено је у Правилнику о поступку и доказивању сталног Међународног кривичног суда (у даљем тексту: Правилник МКС). У првом делу Правилника МКС се износи да је он увек подређен Римском статуту и да је он „иструмент за примену Римског статута”.

МКСЈ ако је уопште суд не може да прописује кривична дела и санкције, посебно не Правилником који доносе судије. То је у супротности са основним начелом цивилизованог друштва, подели власти на законодавну, судску и извршну (Правилник МКС се мења и доноси уз сагласност 2/3 држава чланица Скупштине тог суда, за

разлику од Правилника МКСЈ који мењају судије).

Да је кривично дело из правила 77 Правилника измишљено и апстрактно, показују и одредбе Римског статута који нема такво кривично дело. Члан 70. Римског статута прописује повреде поступка: лажни искази, подмићивање и спровођење освете према сведоцима и званичницима суда, мешање у сведочење и ометање извођења доказа сведочењем, уништавање доказа, ометање прикупљања доказа. Члан 71. Римског статута прописује санкције за недолично понашање пред судом (удаљење и новчане казне). Члан 72. Римског статута прописује заштиту информација од интереса за националну и државну безбедност, али у вези са државама чланицама (у 9. одељку Правилника МКС се реулишу ове одредбе „сагласно” члановим 70 и 71. Римског статута).

Римски статут има 125 чланова, те је детаљнији и бољи од Статута МКСЈ. Усвојен је на Дипломатској конференцији Уједињених нација у Риму 17. јула 1998. године. Након ратификације 60 држава, Римски статут је ступио на снагу 1. јула 2002. године (30. априла 2003. године Римски статут је ратификовало 89 држава). У Преамбули се наглашава да је Римски статут „комплементаран са националним кривичним законодавствима”. У члану 10. се наводи да се одредбе Римског статута неће тумачити на „начин ограничавајући или пристрасан у односу на постојећа правила међународног права”, те представља једну врсту кодфикације међународног кривичног права.

Значај Римског статута за међународно право признаје и савет Европске уније у свом ставу од 11. јуна 2001. године. У преамбули се наводи да „Принципи Римског статута Међународног кривичног суда, као и они који руководе његово функционисање су на пуној линији са принципима и примедбама Уније” и „Унија признаје да принципи и прописи Међународног кривичног права уграђени у Римски статут треба да буду узети у обзир у другим међународним инструментима”.

Јасно је да МКСЈ, за разлику од МКС, није основан у складу са међународним правом и начелима на којима се заснивају УН. МКСЈ и Претресно веће уопште нису овлашћени да суде нити да пресуђују по правилу 77 Правилника. Начело *nullum forum sine lege* значи да се међународни судови могу оснивати само одговарајућим међународним актом, путем ревизије Повеље УН, Резолуцијом Генералне скупштине УН и међународним уговором.¹

¹ Зборник "Међународно кривично право", приредио др Лопичић Д."Службени гласник, Београд, 2006, стр. 505, текст проф. др Радуловић Д."О легалитету и легитимитету Међународног *ad hoc* трибунала у

Побијаном пресудом, којој је претходила одлука о издавању налога уместо оптужнице од 21. јануара 2009. године прекршене су и резолуције Савета безбедности УН у којима је утврђена стратегија окончања рада МКСЈ: Резолуција бр. 1053 (2003), Резолуција бр. 1534 (2004), Резолуција бр. 1786 (2007) и Резолуција бр. 1800 (2008).

Побијају се сви закључци Претресног већа по параграфима 7. 8. 9. и 10. побијане пресуде и тражи да Жалбено веће заузме став да Претресно веће није било надлежно да решава по оптужбама за непоштовање суда.

2. Други основ за жалбу - непостојање бића кривичног дела

У побијаној пресуди у погледу бића кривичног дела погрешно је примењено право из правила 77(А) Правилника да: „Међународни суд може прогласити кривим за непоштовање суда оне који свесно и намерно ометају спровођење правде”.

У пресуди Маргетићу наводи се „према правилу 77(А) Правилника *actus reus* непоштивања суда врше особе које „ометају спровођење правде”² и став „Претресно веће у предмету Маријачић је заузело став да *actus reus* ометања спровођења правде по правилу 77(А) Правилника укључује „све намерне поступке којим се ствара истински ризик да се доведе у питање поверење у способност Међународног суда да пружи делотворне заштитне мере...”³. Незаобилазно је питање у чему се конкретно манифестовало то „ометање спровођења правде” у предмету Шешел?

Ако је *actus reus* издавање књиге из које треба да се закључи, (после вишенедељног читања) који је индетитет заштићеног сведока, а не отворено обелодањивање имена заштићених сведока у високотиражним новинама као у случају Маргетић (објавио чланак под насловом: „Верујем у позив истине, а не истину по задатку! Есклузивно: Попис тајних хашких сведока који ми је дао пуномоћеник Карле Дел Понте”⁴), онда се поставља питање, шта је *causa* између издавања књиге 2007. године и прекида суђења 11. фебруара 2009 године? Шта је *causa* између издавања књиге и наводног пада

Хагу " фуснота 2, др Јанковић Б. "Оснивање међународног кривичног суда" Годишњак Правног факултета у Сарајеву, 1957, стр 55, др Васиљевић В. "Међународни кривични суд "Београд, 1968, стр. 176.

² Предмет бр. ИТ-95-14-Р 77.6(превод са сајта МКСЈ) Пресуда претресног већа I од 7. фебруара, пар.36 и 39.

³ исто пар.15.фуснота 29.

⁴ Веће је у случају Маргетић као физички чин обелодањивња имало у виду чланак објављен под насловом "Попис тајних хашких свједока који ми је послала Дел Понте", према Предмету бр.ИТ-95-14-Р 77 6(превод са сајта МКСЈ)Пресуда претресног већа I од 7. фебруара, пар. 38. и 39.

поверења и угледа МКСЈ у јавности (како се мери тај пад поверења)?

Опште је познато да у кривичном праву постоји начело да између предузете радње и остварене последице мора да постоји узрочна и каузална веза. Предузета радња мора да буде узрок наступања последице или је последица резултат дејства предузете радње кривичног дела.⁵ На ова кључна питања се у побијаној пресуди не даје или избегава одговор.

Ова питања је неопходно разјаснити ван разумне сумње, јер и заштићени сведок који се помиње у књизи издатај 2007. године у свом сведочењу 25. септембра 2008. године, не помиње чак ни колебање у вези са својим доласком и сведочењем пред МКСЈ, које са друге стране Претресно веће у случају Маргетић и других сведока узима у обзир.⁶ Код заштићеног сведока у предмету Шешел не постоји ни пад поверења у МКСЈ, ни колебање, нити је створен „истински ризик” који се помиње у случају Маријачић. Потребно је да се ова питања у вези са применом права, разјасне ван разумне сумње и у контексту већ утврђених стандарда правне науке и праксе, у вези рада међународних кривичних трибунала.⁷

Побијају се закључци из параграфа 56. побијане пресуде о постојању ометања спровођења правде и од Жалбеног већа тражи да поништи побијану преусуду у целини због погрешне у примене права која је чини неважећом.

3. Трећи основ за жалбу - игнорисање целине књиге

Претресно веће није могло ван разумне сумње да утврди тачно чињенично стање у вези књиге, јер једноставно, није било у могућности да прочита целу књигу. Књига није преведена на службене језике МКСЈ. Књигу није могао прочитати ни *amicus curiae*, јер ни он као ни судије, не говори српски језик. Књигу је евентуално прочитао само

⁵ Јовашевић Д. "Лексикон кривичног права"Службени гласник , Београд,2006.стр.758.

⁶ Предмет бр. ИТ-95-14-р 77.6(превод са сајта МКСЈ)Пресуда претресног већа I пар.70 "Расправно вијеће скреће позорност на исказ свједока Сагуја Спрока да су му два сведока МС 1 и МС 2 рекла да ће на сведочење убудуће бити спремни само уз врло строге заштитине мере због страха за властиту сигурност....Свједок МС је такођер изразио оклијевање у вези са могућношћу даљег сведочења".Са друге стране , у предмету бр. ИТ-03-67-Т на страни 9890 (на енглеском транскрипту)заштићени сведок ВС-061 је 25.9.2008 године одговорио на питање председавајућег судије Жан Клод Антонетија на следећи начин "Не, мени нико није претио.На позив часног суда, драговољно сам дошао овамо".

⁷ Мр Џон.Р.В.мр.Џоунс Д.у "Међународна кривична пракса"Фонд за хуманитарно право,Београд,2005.на стр.357 износе следећи став"Када тужилац изнесе тврдњу о непоштовању, није довољно да се само наведу примери неподобне радње или неодговарајућег понашања.Тужилац такође мора подробрно да изложи зашто би наводни поступак био раван непоштовању према правилима МКТ".

преводац, или је као у случају неуспелог вештака-сведока Обершала, употребљаван компјутерски програм, на шта указује, бесмислено и ван контекста, повезивање реченица које су међусобно удаљене преко сто педесет или чак хиљаду страница. На пример, за сведока ВС-054 се повезују реченице удаљене преко 1100 страна? За сведока ВС-1141 стране су удаљене око 160 страна, а за сведока ВС-053 око 180 страна.⁸ У контексту ове потребе за сагледавањем целине, треба имати у виду и пресуду Жалбеног већа у случају Галић, у којој се Галићеви аргументи одбијају јер се заснивају на „изјави истргнутој из контекста”, али и на сличне ставове Европског суда за људска права из најпознатијих пресуда овог суда.⁹

Побијају се закључци из параграфа 31, 35 и 41. побијане пресуде и од Жалбеног већа тражи да поништи побијану пресуду у целини због грешака у утврђивању чињеничног стања због којих је дошло до неостваривања правде.

4. Четврти основ за жалбу - непостојање умишљаја да се изврши забрањена радња

Претресно веће је погрешно применило право у погледу правила 77(А)(ii) Правилника, у вези са елементима „свесно кршећи налог већа”. Проф. др Војислав Шешељ није могао свесно да крши налог Претресног већа, јер у тренутку објављивања књиге, материјал који чини књигу (Приговор против измењене оптужнице са Елаборатом као прилогом) је био већ предат Претресном већу III, а оно није наложило проф. др Војиславу Шешељу да измени или повуче Приговор или Елаборат због кршења заштитних мера у вези са заштићеним сведоцима или да га третира као поверљив. Приговор и Елаборат чине књигу, ако се изузме предговор који је написао Немања Шаровић.

Поднета правна средства у оквиру гарантованих и заштићених права из чланова 20 и 21. Статута су садржај књиге. Ауторски текст је предговор Немање Шаровића у коме се наводи и „упутство др Војислава Шешеља о стриктном поштовању забране откривања

⁸ Према преводу достављеном проф. др Војиславу Шешељу 5.августа 2009."Пресуда по наводима о непоштовању суда/поверљиво"пар. 75.76.33.27.

⁹ Предмет ИТ-98-29-А, пресуда од 30.11.2006.пар.62.(превод са сајта МКСЈ).Пресуда Европског суда за људска права "Кастелс против Шпаније"у којој се истиче "Чланак који се појавио у листу Punto y Hora de Euskalheria... мора се посматрати као целина"(23. април 1992.серија А бр.236, стр.23 и 23.ставови 46-50.према Диртертр Ж."Изводи из најзначајнијих одлука Европског суда за људска права",Службени гласник, Београд,стр.294.)

индетитета заштићених сведока”.¹⁰ Ова реченица је доказ да није постојао *mens rea*, јер ту реченицу није написао проф. др Војислав Шешел, већ његов сарадник, годину и по дана пре покретања поступка за непоштовање суда.

Да не постоји *mens rea* (као елемент свести или безобзирни немар или намерно занемаривање) доказује низ „околности”,¹¹ и нема изјаве проф. др Војислава Шешела, као у случају Маргетић, која потврђује да постоји *mens rea*.¹² У случају Маргетић: „Претресно веће напомиње да је оптужени дао неколико изјава у којима је те информације описао као „поверљиве””.¹³ Опште је познато да је проф. др Војислав Шешел у притвору 7 година, да комуникација са медијима није могућа и да никада није дао интервју или било какву изјаву сличну Маргетићевој.

На суђењу је инсистирао на стриктном поштовању заштитних мера. Стенограм од 25. септембра 2008. године јасно доказује да код њега не постоји *mens rea*. Сведочио је један од три заштићена сведока који се помињу у побијаној пресуди и тада је проф. др Војислав Шешел рекао: „Рећи ћу вам ја на време, јер ово сад што желим да кажем може да открије индетитет сведока, па је зато боље да остане на полузатвореној”.¹⁴ На питање председавајућег судије: „Господине Шешел, зар о свему овоме није могло бити речи на јавној седници...могло се то срочити на неки други начин, зашто то нисте тражили да се уради на јавној седници”, проф. др Војислав Шешел је одговорио „Па, ево, водио сам рачуна да вам не откријем индетитет сведока”.¹⁵ Јасно произилази да и пре, и после, издавања књиге код њега није постојала *mens rea*.

Побијају се закључци из параграфа 44.45.46. побијане пресуде и од Жалбеног већа тражи да побијану пресуду поништи у целини, због грешака у примени права које пресуду чине неважећом.

¹⁰Шешел В."Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић "Српска радикална странка, Београд , 2007. стр 5.

¹¹ На овај стандард утврђен у Пресуди жалбеног већа у предмету Нобило, пар.54.позива се и Пресуда претресног већа I од 7. фебруара у предмету Маргетић, пар.37.

¹² "Прије или касније објавит ћу тај тајни документ"изјавио је Маргетић према Пресуди претресног већа I од 7. фебруара,пар.74.

¹³ исто пар.57

¹⁴ Предмет бр. ИТ-03-67-Т, стр 994(на енглеском)

¹⁵ исто стр. 10009.

5. Пети основ за жалбу - недефинисан правни критеријум одређивања кривиних дела, последица и одговорности

Претресно веће је у побијаној пресуди погрешно применило право у погледу правила 77(A)(ii) Правилника у вези са елементима који се односе на обелодањивање „информација које се односе на поступак”.

Претресно веће није ван разумне сумње дало одговор на питање који правни критеријум се користи за дефинисање поверљивих информација које се односе на поступак и за ограничење слободе изражавања аутора књиге у смислу конкретних стандарда које је одавно утврдило међународно право.¹⁶

Конфузија се запажа ако се има у виду да се у књизи Марка Кљајића „Како је умирао мој народ” (посвећеној Фрањи Туђману),¹⁷ објављеној 1996 година налазе информације о заштићеним сведоцима, њиховом месту становања, догађајима из деведестих, даљој историји тог места, новински текстови и све информације су детаљније и опширније од оних у књизи проф. др Војислава Шешеља. Марко Кљајић у интервју за „Глас концила” 11. јула 2004. године јавно указује на повезаност те књиге са процесом против проф. др Војислава Шешеља: „Моја књига „Како је умирао мој народ” нашла се у Хагу као оптужујући материјал, уз напомену да она дакако, није једина оптужница против Шешеља”. Имена и презимена заштићених сведока, бивша места становања, лако се могу наћи и путем интернет претраживача Google.

Једном од заштићених сведока је промењен и псеудоним који се наводи у књизи проф. др Војислава Шешеља. Он је 24 и 25. септембра 2008. године сведочио у судници под новим псеудонимом ВС-061, тако и да га та шифра не повезује са књигом проф. др Војислава Шешеља .

Побијају се закључци из параграфа 49. побијане пресуде и од Жалбеног већа тражи да побијану пресуду поништи у целини, због грешака у примени права које пресуду чине неважећом.

¹⁶ У Општем коментару бр. 24(67)Комитета за људска права се истиче "да однос између права и ограничења, норме и изузетка, не сме да се окрене у корист ограничења". (према Хански Р. Шајнин М. "Најважнији случајеви пред Комитетом за људска права" Београдски центар за људска права 2007, стр. 15.) У Анексу Препоруке Комитета Савета министра Европе Р(97)20. се наводи да свако нарушавање слободе изражавања мора да буде "предвиђено потпуном и исцрпном листом ограничења одређених чланом 10. став 2. Европске конвенције, која мора уско да се тумачи; буде регулисано законом и формулисано јасним и прецизним изразима" Чувени правник Роналд Дворкин пише "Ако индивидуална права имају икаквог смисла, онда се степен њихове важности не може толико разликовати да нека уопште не важе чим се појаве друга", "Суштина индивидуалних права". Службени лист СРЈ, Београд, 2001. стр 253.

¹⁷ Кљајић М. "Како је умирао мој народ", Хрид, Суботица.

6. Шести основ за жалбу - дискриминација Војислава Шешеља у односу на раније осуђене за непоштовање суда

Претресно веће је у побијаној пресуди погрешно применило правило 77(Г) Правилника у делу који прописује „казну која се може изрећи особи проглашеној кривом за непоштовање суда”. Имајући у виду досадашњу праксу МКСЈ Претресно веће је одлуком о казни у побијаној пресуди демонстрирало антисрпски став. Анализа свих пресуда и изречених казни за непоштовање суда пред МКСЈ, МКСР и Специјалног суда за Сијера Леоне показује да је проф. др Војиславу Шешељу изречена најтежа казна, чак тежа и од оне у предмету Маргетић, када је у тиражним новинама објављен идентитет више десетина заштићених сведока: „Попис сведока је садржавао имена 102 особе које су сведочиле у случају Блашкић, с тим да су за многе од њих биле на снази заштитне мере које је, у складу с правилом 75 Правилника, одредило Претресно веће у предмету Блашкић како би зајамчило сигурност тих сведока и спречило обелодањивање њиховог индетитета јавности или медијима”.¹⁸

Казна проф. др Војиславу Шешељ је већа и тежа од оне у предмету Брима, Цалоу, Е.Камара и А. Камара када је дошло до вербалног напад на заштићеног сведока пред зградом суда.¹⁹ Анализа пресуда за непоштовање суда јасно показује да су у случају проф. др Војислава Шешеља прекршени: члан 26. Међународног пакта о грађанским и политичким правима; члан 14. Европске конвенције о заштити људских права и слобода; члан 7. Универзалне декларације о правима човека, који забрањују сваку дискриминацију.

На различите стандарде који се примењују према проф. др Војиславу Шешељу и Рамушу Харадинају у вези непоштовања суда и ометања правде указао је и представник Руске Федерације у Савету Безбедности.²⁰

У том антисрпском контексту, могуће је да се проф. др Војиславу Шешељу суди и за књигу, док се сведоци у предмету Харадинај убијају. То признаје Карла Дел Понте и пише како су застрашивани и убијани сведоци у предмету Харадинај: „Чак ми је и Наташа Кандић рекла да није могла помоћи судским истражитељима да пронађу

¹⁸ Пресуда претресног већа I од 7. фебруара у предмету Маргетић, пар.69.

¹⁹ Предмет SCLS-2005-02 и SCSL 2005-03. одлука о казни донета 21.9.2005.Према Пресуди у случају Тужилац против Брима Самуре (SCSL-2005-01) од 26.10.2005.пар .1

²⁰ Према тексту објављеном на сајту "Глас Русије". www.ruvr.ru 5. 6. 2009. "Синоћ је амбасадор РФ у УН Виталиј Чуркин оштро критиковао рад Међународног трибунала за бившу Југославију".

Албанце вољне сведочити против починитеља злочина из редова ОВК-а попут Тачија, Чекуа и трећег заповедника, Рамуша Харадинаја, који се истакао као вођа ОВК на западном Косову, близу албанске границе. Кандић је рекла да албански сведоци о тим ицидентима одбијају разговарати чак и са албанским истражитељима (ово је доказ и да Наташа Кандић ради за хашко тужилаштво)".²¹

Карла Дел Понте наводи: „Можда ће вас занимати да располажемо поузданим информацијама да је Тахир Земај убијен, јер је прикупљао материјале за Трибунал за бившу Југославију, у очекивању свог сведочења у предмету Харадинај и други. То је утолико неприхватљивије што су те информације биле ускраћене Трибуналу и то шаље застрашујућу поруку...”²²

Имајући ово у виду, не изненађује да се оба процеса који се воде против проф. др Војислава Шешеља и поступање према њему проучава као класичан пример примене двоструких стандарда. У Русији је 2009. године објављена књига под насловом „Двојни стандарди у заштити права човека: случај професора Шешеља”²³.

Побијају се закључци из параграфа 59. побијане пресуде и од Жалбеног већа тражи да побијану пресуду поништи у целини, због грешака у примени права које пресуду чине неважећом.

7. Седми основ за жалбу - издавање незаконитог налога о повлачењу књиге

У побијаној пресуди погрешно је примењено правило 54 Правилника, те налог о повлачењу књиге са интернет странице проф. др Војислава Шешеља је незаконит. Споран је датум до кога се мора повући књига, а Претресно веће је одредило 7. август 2009. године, што значи да датум одређује унапред, јер зна да ће бити правоснажно. Књига се не може повући са интернет станице пре правоснажности пресуде, односно доношења пресуде Жалбеног већа. Претресном већу је изгледа познато какву ће одлуку донети Жалбено веће па је поступило у скалду са тим сазнањем. Пракса МКСЈ не иде у прилог овакој примени правила 54. јер у случају Јосипа Јовића Жалбено веће је 29. септембра 2006. године донело одлуку „да евентуална новчана казна не мора бити

²¹ Дел Понте.К"Госпођа тужитељица:суочавање с најтежим ратним злочинима и културом некажњивости" Вуубоок,2008.стр .268

²² исто.стр.284,285..

²³ "Двојни стандарди у заштити права човека :случај професора Шешеља"Фонд историјске перспективе, Москва, 2009.

плаћена пре него што Жалбено веће донесе одлуку”.²⁴

Међународно кривично право, на пример, правило 202 Правилника МКС, прописује: „Осуђено лице се не испоручује из Суда у одређену државу спровођења мере осим ако су одлука о осуди и одлука о досуђеној казни постале правоснажне”. Прекршено је начело правоснажности судске одлуке, један од основа модерног кривичног права: „Правоснажност судске одлуке (пресуде и решења) наступа када се више не може побијати жалбом или када жалба није дозвољена... Судска одлука најчешће (по правилу) постаје правоснажна у целини”.²⁵

Побијају се закључци из параграфа 59. побијане пресуде и од Жалбеног већа тражи да побијану пресуду поништи у целини, због грешака у примени права које пресуду чине неважећом.

8. Осми основ за жалбу - недозвољено постојање две верзије пресуде

Статут и Правилник, тачније члан 23. и правило 98 ter, апсолутно не дозвољавају да постоје две верзије пресуде, поверљива и јавна. Свака пресуда мора бити јавна. Ако је наводно извршено кривично дело обелодањивања јавности имена заштићених сведока, онда је то нешто што се десило и не може да се врати у првобитно стање. Шта се постиже поверљивошћу пресуде?

Да ли то значи да је могуће у целости тајно суђење и потпуно тајна пресуда, ако се овај принцип поступања из побијане пресуде усвоји као исправан?

Побијају се закључци Претресног већа из параграфа 59(3.) побијане пресуде и од Жалбеног већа тражи да побијану пресуду поништи у целини, због грешака у примени права које пресуду чине неважећом.

Проф. др Војислав Шешел тражи да Жалбено веће:

- прогласи побијану пресуду неважећом због погрешне примене права,
- поништи побијану пресуду због непотпуно и неистинито утврђеног чињеничног стања које доводи до неостварења правде и ослободи га кривичне одговорности.

„Број речи: 2.996”

Проф. др Војислав Шешел

(Урадио члан Стручног тима мр Дејан Мирковић)

²⁴ Према сајту МКСЈ. www.icty.org/x/cases/contempt

²⁵ Јовашевић Д. "Лексикон кривичног права" Службени лист, Београд, 2006. стр.545.